

مطالعات زبان و ادبیات

تهران - خرداد ۱۳۹۷

جستاری در ادبیات اعترافی با نگاهی عمیق تر به شعر و شاعران اعترافی

جهانگیر کریمی کاکاوند^۱

۱- دانشجوی دکتری تخصصی زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول

چکیده

ادبیات اعترافی^۲، گونه‌ای از نوشتار ادبی است که نویسنده قسمتی از زندگی فردی، درونیات و حالت‌های شخصی و روحی خود را با بیانی ادبی، بازگو می‌کند. بدون شک کیفیت و کمیت، و میزان صدق و کذب آن بستگی به فردیت و ویژگی‌های شخصیتی و زمانه نویسنده دارد. نمونه‌های موجود این نوع ادبی اغلب با بیان حدیث نفس و تفکرات تنهایی همراه است و پیوندی ناگسستنی با موضوع مرگ و لحنی آمیخته به هذیان و بدبینی دارد. اعتراف‌گویی عموماً در یک نقطه عطف و برهه‌ای خاص در میانه زندگی نویسنده اتفاق می‌افتد که او به لزوم درک تغییر خود رسیده باشد. آنچه نویسنده را به این درک نزدیک می‌کند، بی‌تردید، خویش‌نگری در جهت شناخت و آگاهی و اندیشه مرگ است، که او را به مرور خطاها و گناهان و تلاش‌های بی‌ثمر گذشته و جبران مافات می‌خواند در ادبیات اعترافی، اعم از داستان اعترافی یا شعراعترافی، نویسنده جهان درون و بیرون و واقعیت خویش‌نگری را، که بسی فراتر از عینیت اوست، به خواننده انتقال می‌دهد. اینکه تا چه حد و مرزی پیش می‌رود، بر ما نامکشوف است.

واژه‌های کلیدی: ادبیات، انواع ادبی، ادبیات اعترافی، رمان اعترافی، شعر اعترافی^۳

^۱ j_karimi52@yahoo.com ایمیل نویسنده اول:

^۲ Confessional Literature-

^۳ - confessional poetry